

گردشگری روستایی؛ نمونه‌ای از برنامه‌ریزی ناحیه‌ای در تایوان

ون-چینگ هنگ^۱

رییس دفتر کشاورزی، بخش دولتی نانتو، شهر نانتو، تایوان^۲

ترجمه: نوذر قنبری

دانشجوی دوره دکتری گروه جغرافیا، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات

چکیده

گردشگری روستایی در تایوان به‌عنوان نوع جدیدی از مدیریت کشاورزی مطرح است که به کشاورزان در خصوص غلبه بر مشکلات اخیر مدیریت مزارع کوچک کمک می‌کند و دارای دو هدف عمده است: نخست فراهم نمودن تفریح و فراغت برای عموم مردم و دوم افزایش درآمد کشاورزان. مقاله حاضر مقوله گردشگری روستایی را در بخش نانتو که در قسمت مرکزی تایوان قرار دارد، مورد بررسی قرار می‌دهد.

در سال ۱۹۹۶ در بخش نانتو طرح جامع گردشگری روستایی تهیه شد. این طرح ۵ پروژه عمده توسعه را در ۳۵ ناحیه مستعد گردشگری پیشنهاد نمود. فعالیت‌های گردشگری در این بخش شامل: مراسم سنتی چای چینی، کندن جوانه‌های نی (خیزران)، آن‌جام کارهای دستی با نی، میوه چینی و ... می‌باشد. فعالیت‌های تفریحی مانند دیدن از آبشارها و لذت بردن از غذاهای محلی در برنامه‌های گردشگری روستایی گنجانده شده است.

واژگان کلیدی: توریسم روستایی، برنامه‌ریزی منطقه‌ای، تایوان.

1. Wen-Ching Hong Division Chief, Agricultural Bureau, Nantou County Government 660, Chung Hsing Rd., Nantou City, Taiwan.
2- NANTUO

مقدمه

در طول ۱۰ سال گذشته گردشگری روستایی در تایوان به‌عنوان نوعی جدید از مدیریت کشاورزی مطرح شده است. در این مورد هم اکنون دو مدل متفاوت از توسعه وجود دارد که عبارتند از:

۱- مدلی از توسعه که به پروژه‌های دولتی مربوط است و از طرف دولت مرکزی حمایت می‌شود. در چنین پروژه‌هایی، نظرات دولت محلی، انجمن‌های کشاورزان، و خود کشاورزان برای درک میزان تمایل آن‌ها در مشارکت با پروژه لحاظ می‌شود. اگر یک پروژه بخواهد از حمایت‌های مالی دولتی بهره‌مند گردد، ملزم به رعایت قوانین و مقررات دولت در مورد گردشگری روستایی است.

۲- مدلی دیگر از توسعه؛ پروژه‌هایی را به وجود آورده‌اند که «مزارع تفریحی» نامیده می‌شود. مزارع تفریحی در تایوان در حال افزایش است و بیشتر آن‌ها به بخش خصوصی مربوط است. در این کشور ۳۱ مزرعه تفریحی بر اساس پروژه‌های دولتی برنامه‌ریزی شده است، اما در حال حاضر کمتر از نیمی از آن‌ها فعال می‌باشد. گردشگری روستایی، بخشی اساسی از توسعه کشاورزی محسوب می‌شود، به‌ویژه آن که از سال ۱۹۸۸ سیاست «یک هفته در میان دو روز تعطیل» در تایوان اجرا می‌شود. گردشگری روستایی تأثیرات مثبتی بر توسعه کشاورزی، درآمد کشاورزان و استاندارد زندگی در نواحی روستایی دارد. در این مورد، چگونگی توافق دولت‌های محلی، انجمن کشاورزان و افراد کشاورز در خصوص ارتقا و تبلیغ نوع پروژه و چگونگی تأمین منابع مالی و نوع فعالیت در آن؛ موضوع حائز اهمیتی است. از ابتدای عضویت تایوان در سازمان تجارت جهانی (W.T.O) تا کنون، نوسازی عقاید کشاورزی در تایوان یک وظیفه و تکلیف شناخته می‌شود. در تایوان اعتقاد بر این است که ترکیب و ادغام گردشگری و مزارع تفریحی می‌تواند فرصت خوبی را برای کشاورزی در خصوص روبرو شدن با چالش‌ها فراهم آورد.

گردشگری روستایی در عمل باید تفریح را همچون راهی برای رسیدن به توسعه کشاورزی به‌کار گیرد. کشاورزی اولین موضوعی است که در این مسیر باید مد نظر قرار گیرد و با چشم‌اندازهای طبیعی، فرهنگ محلی و دیگر جاذبه‌های گردشگری به‌منظور توسعه گردشگری روستایی ادغام و منسجم گردد. گردشگری روستایی ضمن این که درآمدهایی را برای کشاورزان ایجاد می‌کند، بر روی طبیعت و محیط متمرکز نمی‌شود خود را با گردشگران تطبیق می‌دهد و سعی دارد بهترین و عالی‌ترین خدمات را برای آن‌ها فراهم نماید.

برنامه‌ریزی برای گردشگری روستایی

هر سال دولت مرکزی، برای بخش‌هایی که تمایل به توسعه گردشگری دارند، اعتباراتی اختصاص می‌دهد. هر بخش براساس ویژگی‌های کشاورزی خاص خود و تمایل انجمن‌های کشاورزان محلی، برنامه‌ریزی‌های کاربردی خاصی را در نظر می‌گیرد. اعتبارهای اختصاص یافته ماهیتی «از بالا به پایین» دارد. بنابراین بعضی از انجمن‌های کشاورزان محلی متناسب با افزایش عملکردشان در برنامه‌ریزی گردشگری روستایی، اعتبارات مورد نیاز خود را از دولت مرکزی درخواست می‌کنند.

فرایند برنامه‌ریزی شامل مراحل زیر است:

۱ - مذاکره در مورد اهداف

۲ - تحلیل قوانین و مقررات مربوط به موضوع

۳ - ارزیابی قابلیت نواحی مختلف برای گردشگری روستایی

۴ - انتخاب و طبقه‌بندی نواحی مهم برای برنامه‌های تفصیلی

۵ - طرح‌ریزی توسعه تفصیلی برای مناطق مختلف

۶ - تحلیل بازده اقتصادی و سایر فواید.

تمام فرایند و روند برنامه‌ریزی در شکل ۱ مشخص شده است. در این گزارش بخش نانتو که در قسمت مرکزی تایوان واقع شده به عنوان نمونه مصداقی مورد استفاده قرار خواهد گرفت.

بخش نانتو از نظر کشاورزی، نمونه و از نظر صنعتی تقریباً ضعیف است. در این بخش قابلیت‌هایی مثل تولیدات کشاورزی مرغوب، چشم‌اندازهای گوناگون و منابع آب زیاد، وجود دارد. تغییرات فصلی، گل‌ها و شکوفه‌های نو در فصل بهار، چوب‌های زیبای افرا و برف در زمستان از دیگر جاذبه‌های گردشگری بخش نانتو است. کل مساحت بخش حدود ۴۰۱۶۰۰ هکتار است که از این میزان ۱۳۴۵۰۰ هکتار (۳۳/۵ درصد) برای تولید محصولات کشاورزی مورد استفاده قرار می‌گیرد. بیش از نیمی از کل جمعیت بخش، در کارهای کشاورزی و تولید محصولات کشاورزی مثل برنج، خرمای نارس^۱، چای، تنباکو، نیشکر، انواع سبزی، میوه‌ها و گل‌ها، فعالیت دارند. در سال ۱۹۹۶ طرح جامع گردشگری روستایی این بخش تهیه شد. در این طرح عوامل گوناگونی نظیر ویژگی‌های کشاورزی، دهکده‌های روستایی و محیط طبیعی در راستای توسعه گردشگری روستایی هماهنگ و منسجم شدند.

متخصصان و پژوهشگران طرح جامع گردشگری روستایی بخش نانتو را در طول یک سال تهیه کردند. این طرح ۵ موضوع مهم توسعه (جدول ۱) و ۳۵ ناحیه مستعد و قابل توسعه را پیشنهاد کرد.

کل نواحی بر حسب اولویت‌ها به سه دسته تقسیم شد (مثال A-B-C) علاوه بر این بخش نانتو در حال برنامه‌ریزی برای توسعه گردشگری روستایی در چهار شهر کوچک و نواحی اطراف آن‌ها است. در حال حاضر دو مورد از این شهرها به نام لوکو^۲ و هسینی^۳ دارای دامنه‌ای از فعالیت‌های گردشگری هستند.

ناحیه اطراف شهر لوکو، دارای جاذبه‌هایی نظیر: گردش در نواحی کشت چای، دیدن مکان‌های تاریخی و فرهنگی، نی‌زارها و مکان‌های رویش سبزیجات وحشی خوردنی است. (شکل ۲)

در ناحیه اطراف هسینی، باغ‌های آلوچه، تاکستان‌ها، مزارع گل و سبزی و کشتزارهای چای، گردشگران را به سمت خود جذب می‌کنند. (شکل ۳)

هر دو شهر لوکو و هسینی، در حال توسعه امکانات گردشگری خود هستند پیاده روی در میان چشم‌اندازهای زیبا برنامه‌ای است که در نواحی اطراف هر دو شهر مورد توجه است. (شکل‌های ۴ و ۵)

مهم‌ترین تولیدات کشاورزی لوکو، چای و جوانه‌های نی (برای ساختن صنایع دستی) است. دهکده‌های روستایی اطراف شهر، مملو از ساختمان‌های قدیمی است که صنایع دستی سنتی زیادی در آن‌جا وجود دارد. در این شهر، کشاورزان، انجمن‌های کشاورزی خود را برای سازمان دادن به فعالیت تفریحی از جمله تورهای گردشگری به منظور دیدن نواحی کشت چای یا نی و ضیافت‌های همراه با صرف چای و گوش دادن به موزیک، به کار می‌گیرند. گردشگرانی که در این تورها شرکت دارند، می‌توانند فعالیت‌های گوناگون کشاورزی همچون: خشک کردن چای، مراسم چای، کندن جوانه‌های نی و ساخت صنایع دستی با نی را به‌طور مستقیم تجربه کنند. انجمن‌های کشاورزان مکان‌هایی را در مزارع برای اقامت گردشگران تدارک می‌بینند.

هسینی، در ساحل جزایری به صورت غربی- شرقی در امتداد شاهراهی جدید استقرار یافته و کشیدگی آن تا کوه‌های جاد (بلندترین کوهستان‌ها در تایوان) ادامه دارد. در هسینی، فرهنگ محلی مردمان کوهستان (قبل از چینی‌ها) و آبشارهای دیدنی محلی، عمده‌ترین جاذبه‌های گردشگری به حساب می‌آید.

جدول ۱. فعالیت‌ها و تسهیلات در مناطق مختلف

منطقه	فعالیت	تسهیلات و امکانات
نواحی برای چیدن سبزیجات وحشی خوردنی و تماشای مکان‌های دیدنی	چیدن سبزیجات وحشی خوردنی	تشریح و ترسیم روی تابلوهای راهنما، مسیرها و دستشویی‌ها
نواحی برای تجربه زندگی کشاورزی و فرهنگ مردم کوهستان	فعالیت‌های کشاورزی سنتی - گردش‌ها	تشریح و ترسیم روی تابلوهای راهنما، مسیرها و دستشویی‌ها
صید ماهی قزل آلا	بوم‌شناسی ماهی قزل آلا، ماهیگیری، خوردن ماهی قزل آلا پخته شده	پارکینگ، زیباسازی چشم‌اندازها
نمایش و عرضه تولیدات کشاورزی	فروش تولیدات کشاورزی - فرهنگ سنتی مردمان کوهستان	مرکز خدمات برای فروش تولیدات کشاورزی و صنایع دستی
غذاهای درست شده از فرآورده‌های خاص محلی	خوردن و آگاهی از نحوه پختن با فرآورده‌های خاص محلی	تابلوهای راهنما، پارکینگ، مرکز خدمات، زیباسازی چشم‌اندازها
مزارع اقامتگاهی	اقامت موقت و ماندن با مردم محلی	تابلوهای راهنما، پارکینگ، زیباسازی چشم‌اندازها، بهبود امکانات اقامتی
مناطق آبشارها	تماشای آبشارها اغلب با خوش گذرانی	تابلوهای راهنما، پارکینگ، زیباسازی چشم‌اندازها
نواحی فرهنگی مردمان کوهستان قبیله بوسن	نمایش فرهنگ، رقص و جشنواره‌های سنتی	تشریح و ترسیم بر روی تابلوهای راهنما - مراکز نمایش - موزه‌ها - جشنواره‌ها - پارکینگ
مناطق چشم‌انداز طبیعی	کوهنوردی - پیاده روی	مسیرها، تابلوهای راهنما برای نشان دادن مسیر و برحذر داشتن از هرگونه خطر
مناطق تاریخی (میراث‌های تاریخی)	تفسیر میراث‌ها، گفتن داستان‌های محلی	تشریح و ترسیم بر روی تابلوهای راهنما، نصب کردن تابلوهای راهنما در مجاورت مسیرهای گردشگری

در لوکو انجمن‌های کشاورزان محلی، تعدادی از فعالیت‌های گردشگری را در کنار تولیدات کشاورزی همچون؛ چای کوهستان جاد، آلوچه، انگور و روغن چای تلخ، سازمان داده‌اند. در برنامه‌های تفریحی مرتبط با کشاورزی، دیدن نواحی تولید آلوچه و تماشای شکوفه‌های آلوچه در بهار، نمایش رقص و موزیک، به‌وسیله مردمان کوهستان، گنجانده می‌شود. در کنار موارد فوق منابع طبیعی همچون جنگل و چشمه‌های آب گرم نیز به میزان رضایت‌مندی گردشگران این ناحیه می‌افزاید.

برنامه‌ریزی گردشگری روستایی

باوجود تفاوت‌های جغرافیایی بین لوکو و هسینی، برنامه‌ریزی گردشگری روستایی در هر دو ناحیه یکسان می‌باشد.

جانمایی تابلوهای راهنما

برای گردشگران، تابلوهای راهنما برای نشان دادن جاذبه‌های گردشگری و چگونگی دسترسی به آن‌ها، بسیار ضروری است. گردشگران، در مکان‌های مختلف نیاز به دریافت اطلاعات و توضیحات دارند. هنگام تعیین و طراحی یک تابلوی راهنما باید کارکرد آموزشی آن را در نظر گرفت. در جاهایی که خطر، گردشگران را تهدید می‌کند، لازم است تابلوهای هشدار دهنده، به منظور ایمنی گردشگران نصب شود.

تأسیس مکان‌های نمایش و عرضه

نمایشگاه‌های عرضه می‌توانند به دو دسته تقسیم شوند؛ نمایشگاه‌های پویا و نمایشگاه‌های ایستا. تولیدات کشاورزی خاص، میراث‌ها و صنایع دستی محلی، نمونه‌های مناسبی برای نمایش و عرضه هستند، نوع نمایشگاه (پویا - ایستا) به بودجه و دسترسی به زمین مناسب بستگی دارد.

بروشورها و دفترچه‌های راهنما

بروشورهای خوب اطلاعات مفیدی را در خصوص امکانات گردشگری از جمله مسافرخانه‌ها، مهمانسراها، اقامتگاه‌های مزرعه‌ای، رستوران‌ها و قیمت آن‌ها در اختیار گردشگران قرار می‌دهند.

عملکردها و مسابقه‌ها

رقابت و مسابقه می‌تواند فرهنگ روستایی را تقویت کند و برای گردشگران به‌عنوان یک رویداد جالب مطرح شود. مهمترین نمونه‌ها در این مورد مسابقاتی است که برای تولید مرغوبترین چای یا آلوچه، مراسم چای سنتی چینی، ضیافت چای با موزیک و جشن‌های آلوچه، برگزار می‌شود.

یادگاری و سوغاتی‌ها

لباس‌ها و کلاه‌ها، با یک علامت و نشان محلی، سوغاتی خوبی برای گردشگران روستایی هستند صنایع دستی محلی نیز برای تبلیغ و کسب درآمد بیشتر مردم محلی، ابزاری ارزشمند به حساب می‌آید.

ایجاد مسیرهای گردشگری

برای گردشگران در نظر گرفتن راه‌ها و مسیرهایی که از میان مزارع گردشگری و دیگر جاذبه‌ها می‌گذرند، بسیار اهمیت دارد. به‌منظور جذب گردشگر، ایستگاه‌های اتوبوس، و محل‌های خرید، می‌تواند در قالب پوستر و عکس، برای تبلیغ گردشگری روستایی مورد استفاده قرار گیرد. برنامه‌ریزی گردشگری روستایی در لوکو و هسینی؛ منابع فرهنگی و طبیعی، کاربری اراضی، تمایل کشاورزان به مشارکت، عده بالقوه گردشگران و مکان‌های تفریحی نزدیک به هم را در بر می‌گیرد. بعد از تحلیل موارد فوق، برنامه‌ریزی بودجه (بودجه‌بندی) برای نواحی در دوره‌های زمانی مختلف در نظر گرفته شد. سپس ارزیابی و سنجش‌ای از تأثیرات محیطی به‌عمل آمد و دولت مرکزی هردو شهر را برای توسعه کشاورزی تفریحی واجد شرایط اعلام کرد. نخستین و دومین مرحله توسعه در هر دو شهر تکمیل شد. به‌سبب استقبال کشاورزان محلی، گردشگری نه تنها به افزایش سودآوری کشاورزی انجامید، بلکه با نمایشگاه‌های تفریحی جدید وجهه‌ای مردمی پیدا کرد.

چای، مهمترین محصول در لوکو می‌باشد و ناحیه بزرگی از اراضی کشاورزی را به خود اختصاص داده است. دیگر محصولات عمده لوکو، جوانه‌های نی (خیزران) و کرفس وحشی می‌باشد. شهر کوچک لوکو، با هوای معتدلش (متوسط سالانه ۲۳ درجه سانتی‌گراد) فرصت‌های تفریحی را در تمام طول سال ایجاد می‌نماید. شاینی^۱ در مرکز سلسله کوهستان‌ها قرار دارد و اوج فصل گردشگری آن در طول تابستان است. همچون اغلب جوامع کشاورزی تایوان، مهم‌ترین سازمان‌ها در لوکو و شاینی، انجمن کشاورزان است. در هر دو شهر انجمن کشاورزان برای توسعه و تبلیغ گردشگری روستایی به‌عنوان سازمانی اجرایی مورد استفاده قرار گرفته‌اند.

مزارع گردشگری همراه با اقامتگاه‌های موجود در مزارع جهت اسکان در هر دو ناحیه در حال رواج یافتن است. دلایلی که باعث شده این دو شهر کوچک در گردشگری روستایی فعالیت خوبی داشته باشند از این قرار است:

- هر دو شهر دارای انجمن‌های کشاورزان سازمان یافته و با توان مالی خوب هستند که از حمایت کامل کشاورزان نیز بهره‌مندند.

- هر دو شهر دارای منابع و قابلیت‌های طبیعی همچون؛ کوهستان‌های جنگلی، جنگل‌های نی (خیزران) آبشارها، کوره راه‌ها و بناهای تاریخی هستند که باعث جذب گردشگران از شهرها می‌شود. در این دو شهر، انجمن کشاورزان پروژه‌هایی را با درآمد بالا انتخاب می‌کنند و برای کمک به آن برنامه‌های حمایتی منسجم می‌سازند، برای مثال در برنامه گردشگری روستایی؛ بازارهای محلی عرضه چای، جشن‌های اجتماعی، مراسم مذهبی و بازارهایی که کشاورزان برای تبلیغ محصولاتشان تشکیل می‌دهند، مورد استفاده قرار می‌گیرد.

- در لوکو و شاینی، ساختارهای سازمان یافته خوبی برای اداره گردشگری روستایی وجود دارد (مراجعه شود به شکل ۶). هر شهر کمیته خودگردانی برای هماهنگ کردن تمام فعالیت‌های مرتبط با گردشگری روستایی دارد. (شکل ۷). کمیته به بخش‌های مختلفی برای رستوران‌ها و اقامتگاه‌های مزرعه‌ای تقسیم شده است. این کمیته‌ها به برنامه کشاورزان و کارآیی بیشتر اداره کنندگان مزارع گردشگری کمک می‌نمایند.

تأثیرات محیطی گردشگری روستایی

گردشگری روستایی در تایوان همچون سایر کشورها متنوع است. این وضعیت بیانگر تنوع سنت‌ها و منابع محلی است. هر نوع از کشاورزی تفریحی، تأثیرات متفاوتی بر محیط دارد.

مزارع دیدنی

مزارع دیدنی بر مشارکت در کشت و کار تولیدات کشاورزی و فعالیت‌های تفریحی تأکید دارد که تأثیرات قابل توجهی بر محیط دارد. از این رو تلاش کشاورزان در خصوص به کار بردن روش‌های تولیدی با آلودگی کم همچون کشت‌های ارگانیک، به منظور تأمین ایمنی گردشگران بسیار حائز اهمیت است.

مزارع شهروندان

در این گونه مزارع، شهروندان قطعه زمین کوچکی را به صورت اشتراکی در روزهای پایانی هفته یا تعطیلات، مورد کشت و زرع قرار می‌دهند. چنین وضعیتی باعث می‌شود تا مردمان شهری بتوانند در کشت و کارهای کشاورزی و لذت بردن از چشم‌اندازهای روستایی سهیم شوند. پیروی مزارع شهروندان از روش‌های تولیدی که از محیط حفاظت نماید، الزامی است.

مزارع آموزشی

تولیدات کشاورزی، زندگی کشاورزی و تجربه فرهنگ روستایی نکات کلیدی در مزارع آموزشی هستند این مزارع تأثیرات اندکی بر محیط دارند. با وجود این لازم است به ایمنی امکانات و تسهیلات تفریحی توجه کافی داشته باشند.

مزارع سلامتی

مزارع سلامتی، مکان‌هایی هستند که شهروندان به منظور بازیابی سلامت خود بعد از یک بیماری یا فعالیت خسته کننده، تا بهبود کامل در آن‌جا اقامت می‌کنند. در مزارع سلامتی، جاذبه‌های اصلی شامل؛ چشم‌اندازهای طبیعی و اقامتگاه‌های موجود در مزارع می‌باشد.

جنبه‌های ایمنی مکان‌های دیدنی از جمله، محل مناسب تابلوهای هشدار دهنده باید به دقت مورد توجه قرار گیرد. به منظور حفاظت از چشم‌اندازهای زیبا، هنگام توسعه امکانات فیزیکی و بریدن درختان جنگلی توجه به ابعاد اکولوژیکی لازم است.

گردشگری روستایی، توسعه بزرگ مقیاس را تشویق نمی‌کند. در مزارع تفریحی، جاهایی که گردشگران در کارهای کشاورزی سهیم می‌شوند، استفاده از آفت‌کش‌های شیمیایی و احتیاط در مصرف کودهای شیمیایی برای به منظور جلوگیری از آلودگی‌های محیطی که به وسیله هزاران گردشگر ایجاد می‌شود مدیران حایز اهمیت است. همچنین برای دفع فاضلاب و زباله‌ها، مدیران ملزم به پیروی از قوانین حفاظت محیطی، هستند. به منظور کارآمدسازی مدیریت گردشگری روستایی، نظرات انجمن‌های کشاورزان و دیگر سازمان‌ها توسط دولت جمع‌آوری می‌شود. هنگام ارائه برنامه‌ها، هر پروژه مورد به مورد ارزیابی می‌شود که شامل؛ مالکیت اراضی، قابلیت گردشگری، حفاظت آب و خاک، حفاظت محیط، پروانه‌های ساخت و تاثیرات آن بر کشاورزی و جنگل‌داری است.

در فرآیند اجرا، دولت چندین سخنرانی عمومی برای توجیه طرح برای کشاورزان و اطمینان از پیروی انجمن کشاورزان از مقررات لازم همچون؛ احتیاط‌های ایمنی، کنترل آلودگی، بهداشت، نظافت غذاهای پخته شده و غذاهای حاضری و کیفیت‌های تفریحی، برگزار می‌کند. با موفقیت در اجرای گردشگری روستایی زمینه برای تولید و فروش بهبود خواهد یافت.

پس از آن که پروژه‌های گردشگری، تمام نیازهای قانونی پروانه تأسیس را پذیرفتند، دولت محلی به منظور پوشش هزینه‌های توسعه از دولت مرکزی درخواست بودجه می‌کند. مرحله اجرایی برنامه‌ها معمولاً ۵ سال است. کشاورزانی که مزارع تفریحی را توسعه دهند به شرط آن که بتوانند تمامی مقررات و ضوابط را رعایت نمایند، بخشی هر چند اندک، از وام آن‌ها توسط دولت پرداخت می‌گردد.

نتیجه گیری

گردشگری روستایی در بین کشاورزان و گردشگران جایگاه خاصی پیدا کرده است و در حال حاضر به عنوان نوعی خاص از مدیریت کشاورزی برای کشاورزان مطرح است.

با توجه به تأثیرپذیری درآمدهای مزرعه از تجارت آزاد بین‌المللی، کمک به افزایش سودآوری کشاورزان از مزارعشان به منظور بهبود کیفیت زندگی روستایی حائز اهمیت است.

توجه به تأثیرات گردشگری روستایی در بخش نانتو نه تنها مزارع تفریحی اطراف لوکو و شاینی را توسعه داد، بلکه رونق جوامع محلی را نیز در پی داشته است. قابلیت‌های گردشگری روستایی برای جذب گردشگران زیاد بوده، به‌ویژه اکنون که سیاست یک هفته در میان دو روز تعطیلی، در تایوان به اجرا درآمده است. در آینده ۳۵ مکان تفریحی نانتو به شبکه کاملی که؛ کشاورزان، دهکده‌های روستایی و کشاورزی را در جهت توسعه گردشگری روستایی به کار می‌گیرد، متصل خواهد شد.

گفتگو (بحث)

از آقای هونگ سؤال شد که وقتی توسعه نواحی (A,B,C) به‌عنوان یک ضرورت فرض شد، اولویت‌های کاری چگونه مشخص شد؟ این تصمیمات بر چه اساسی بود؟ آیا منابع محلی یا سودآوری، عوامل تعیین‌کننده و سرنوشت‌ساز بوده‌اند یا عامل دیگری دخیل بوده است؟ ایشان پاسخ داد:

سه دلیل وجود داشت:

- منابع محلی شامل: چشم‌انداز - تولیدات خاص و شبکه حمل و نقل

- انگیزه مشارکتی کشاورزان

- میزان حمایت از طرف انجمن‌های کشاورزان محلی

در تحقیقات رسمی چندین نفر شرکت داشتند، این افراد کسانی بودند که وظیفه تهیه و تدوین برنامه گردشگری روستایی را عهده‌دار بودند.

یکی از شرکاء پرسید که آیا آن‌ها مانند مشاورانی که توصیه‌هایی برای برنامه‌ریزان محلی دارند انجام وظیفه کرده یا این که در تمام فرایند برنامه‌ریزی به‌استخدام درآمده بودند؟

آقای هونگ در پاسخ گفت: آن‌ها به‌صورت قرارداد یکساله، که از طرف دولت مرکزی اعتبار آن تأمین شده بود برای این طرح استخدام شدند.

منابع:

۱ - سایت اینترنتی: <http://www.agnet.org/library/article/eb456.html>